

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 222/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Bytového družstva „Centrum“ v Bratislave, Záhradnícka 25, Bratislava, zastúpeného JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s. r. o., Doležalova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Dušan Jovankovič, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 62 Er 1647/2014 a jeho uzneseniami sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 a sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bytového družstva „Centrum“ v Bratislave o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2015 doručená sťažnosť Bytového družstva „Centrum“ v Bratislave, Záhradnícka 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s. r. o., Doležalova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Dušan Jovankovič, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 62 Er 1647/2014 a jeho uzneseniami sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 a sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod. sp. zn. 62 Er 1647/2014 v procesnom postavení povinného. Sťažovateľ podal včas námietky proti exekúcii, v ktorých uviedol:

„... oprávnená svojim konaním opätovne zmarila vykonanie prác uložených exekučným titulom. Povinný uviedol, že už listom z 19. septembra 2014 žiadal oprávnenú o sprístupnenie predmetného bytu za účelom započatia s prácami, pričom ich termín stanovil na 22. september 2014 o 9.00 hod. Začatie týchto prác však bolo zo strany oprávnenej zmarené, napriek predchádzajúcim žiadostiam o súčinnosť, byt nebol pripravený na výkon prác v stanovenom rozsahu. Povinný tak ani opakovane nemohol s rekonštrukčnými prácami začať. Povinný následne navrhol, aby si oprávnená zabezpečila vykonanie prác sama, na náklady vlastníka bytu t.j. sťažovateľa, po odsúhlasení cenovej ponuky, pričom oprávnená navrhnutý spôsob vykonania prác neodmietla. Žiadne cenové ponuky však povinnému doručené na prerokovanie a schválenie neboli, byt nie je doposiaľ vypratáný a pripravený na vykonávanie prác v zmysle rozsudku. Povinný nemá kľúče od predmetného bytu a nemôže do neho bez súhlasu a súčinnosti oprávnenej vstúpiť. K vykonaniu predmetných prác v zmysle exekučného titulu tak doposiaľ nedošlo z dôvodu ignorovania požiadaviek zhotoviteľov a povinného oprávnenou, ako aj neposkytnutím ani minimálnej súčinnosti zo strany oprávnenej. Uvedený skutkový a právny stav preukazuje skutočnosť, že sťažovateľ sa dlhodobo sústavne a od samého začiatku snaží splniť rozsudkom mu uloženú povinnosť, čo však bez poskytnutia súčinnosti oprávnenej - vypratania bytu a umožnenia vstupu do bytu, nie je možné. Podľa povinného oprávnená

podala návrh na exekúciu účelovo a v rozpore so zákonom... Vzhľadom na uvedené povinný žiadal, aby súd vytýčil pojednávanie za účelom ustálenia skutkového stavu a po vykonanom dokazovaní námietkam vyhovel, exekúciu zastavil a priznal mu náhradu trov konania.“

Okresný súd uznesením sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 vydaným vyšším súdnym úradníkom námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol a sťažovateľa zaviazal povinnosťou nahradiť oprávnenému trovy právneho zastúpenia. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v odvolacej lehote odvolanie.

Keďže uznesenie sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 bolo po podaní odvolania sťažovateľom zo zákona zrušené [podľa § 374 ods. 4 poslednej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], okresný súd opätovne rozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii uznesením sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015 tak, že ich zamietol a sťažovateľa zaviazal povinnosťou nahradiť oprávnenej trovy právneho zastúpenia.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd *„porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 dohovoru tým, že:*

- vo veci nevytýčil pojednávanie a odňal tak sťažovateľovi právo konať pred súdom ako aj právo navrhovať a vykonávať v konaní dôkazy na podporu svojich tvrdení,

- v dôsledku neustálenia skutkového stavu vo veci rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I spis. zn. 2 Er/1647/2014-81; 62 Er/1647/2014-95 trpia vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Ústavné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. 03. 2015 spis. zn. 62 Er/1647/2014-81.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. 03. 2015 (správne má byť z 26. októbra 2015, pozn.) spis. zn. 62 Er/1647/2014-95 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR, vo výške 296,44 € (á 139,83 € za 2 úkony právnej služby: príprava a prevzatie právneho zastúpenia, a písomné podanie na súd + režijný paušál vo výške 8,39 €).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd považuje za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody

potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Uvedené východiská a závery sa v celom rozsahu vzťahujú aj na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu prislúchajúci do právomoci všeobecných súdov, ako aj ďalších orgánov verejnej moci určených osobitným zákonom.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť práva

na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v posudzovanej veci aj okresný súd ako exekučný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 62 Er 1647/2014 a jeho uzneseniami sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 a sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015.

K porušeniu v sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru malo podľa sťažovateľa dôjsť z dôvodu, že okresný súd:

- vo veci nenariadil pojednávanie a odňal tak sťažovateľovi právo konať pred súdom, ako aj právo navrhnúť a vykonávať v konaní dôkazy na podporu svojich tvrdení,

- z dôvodu neustálenia skutkového stavu, pre ktorý uznesenia okresného súdu sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 a sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015 „*trpia vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti*“.

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015, ktorého zrušenia sa sťažovateľ domáha v petite sťažnosti.

Podľa § 374 ods. 4 poslednej vety OSP ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Keďže uznesenie okresného súdu sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 vydal vyšší súdny úradník a ide o rozhodnutie, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa,

v zmysle citovanej právnej normy (§ 374 ods. 4 posledná veta OSP) došlo k zrušeniu označeného uznesenia „ex offo“ už samotným podaním odvolania oprávnenou osobou v zákonom ustanovenej lehote. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 12. marca 2015 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ ďalej namieta, že okresný súd „*nenariadil pojednávanie*“ v súvislosti s rozhodovaním o námietkach proti exekúcii, čím podľa jeho názoru porušil čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 251 ods. 4 OSP na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 122 ods. 1 OSP súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Vychádzajúc z ustálenej justičnej praxe, ústavný súd konštatuje, že exekučný súd rozhoduje o námietkach proti exekúcii spravidla bez nariadenia pojednávania. Exekučný poriadok neustanovuje povinnosť exekučného súdu prerokovať vec na pojednávaní v súvislosti s rozhodovaním o námietkach proti exekúcii, a preto je na úvahe sudcu, či v okolnostiach posudzovanej veci v súlade s § 122 ods. 1 OSP vykoná dokazovanie na pojednávaní. V súlade so zásadou hospodárnosti konania dochádza k nariadeniu pojednávania iba v prípade, ak nie sú splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Vychádzajúc z konkrétnych okolností posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že postup, ktorý zvolil okresný súd, t. j. že rozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii bez nariadenia pojednávania, je z ústavného hľadiska akceptovateľný. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej uvádza, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že medzi obsahom tejto námietky sťažovateľa uplatnenej proti postupu okresného súdu a ním označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť aj vo vzťahu k tejto námietke z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa spočívajúcej v jeho tvrdení o „nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti“ uznesenia okresného súdu sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015 ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť jeho odôvodnenia:

«Súd skúmal námietky vznesené povinným vo vzťahu k zákonnej dikcii obsiahnutej v ustanovení § 50 ods. 1 Ex. por. a dospel k záveru, že námietkam proti exekúcii nemožno vyhovieť.

Predmetom námietok môžu byť skutočnosti procesného i hmotného práva. Ich spoločným znakom je, že tieto skutočnosti nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu.

Procesné skutočnosti sú okolnosti, ktorých základ spočíva v nedostatku procesných podmienok. Neodstrániteľný nedostatok v procesných podmienkach exekučného konania môže viesť k úspešnému podaniu námietok a k zastaveniu exekúcie pre neprípustnosť.

Hmotnoprávne skutočnosti možno rozdeliť na skutočnosti, ktoré

a) spôsobili zánik vymáhaného nároku podľa hmotnoprávnych noriem

b) bránia vymáhateľnosti nároku (napr. došlo k povoleniu splátok, k premlčaniu vymáhanej pohľadávky a povinný sa premlčania dovolal, oprávnený platným úkonom súhlasil s odkladom vymáhateľnosti, chýba listina podľa § 43 ods. 2 EP),

c) inak spôsobujú neprípustnosť exekúcie, napríklad popiera sa obsah notárskej zápisnice, ktorá obsahuje exekvovateľný záväzok (§ 41 ods. 2 EP), exekúcia sa vedie proti dedičom v rozsahu, ktorý preyšuje ich zodpovednosť za dlhy povinného poručiteľa podľa § 470 ods. 1 OZ, listina, ktorá dopĺňa vykonateľnosť exekučného titulu, sa označí za nesprávnu, neúplnú alebo nepravdivú,

d) znamenajú námietku, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule (§ 37 ods. 3 EP).

Námietky povinného proti exekúcii musia byť odôvodnené v súlade s ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Povinný nesie dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniam, ktoré uviedol v námietkach a ktoré sú ustanovené v § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, to znamená je povinný preukázať, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo je povinný preukázať, že sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Povinný v námietkach netvrdil, že po vzniku exekučného titulu nastali i okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo že nastali skutočnosti, ktoré bránia je vymáhateľnosti. Avšak tvrdil, že sú tu okolnosti, pre ktoré je ďalšie vykonávanie v rozpore s dobrými mravmi, t. j. že exekúcia je neprípustná. Povinný vychádzal z predpokladu, že oprávnená mu na splnenie vymáhanej povinnosti neposkytla dostatočnú súčinnosť, keď byt, v ktorom majú byť vymáhané práce vykonané nevypratata a neodovzdala povinnému kľúče od bytu. Oprávnená naopak tvrdí, že byt vypratata v potrebnom rozsahu a podmienky požadované povinným považuje za šikanózne. Medzi účastníkmi exekučného konania je teda sporný rozsah vypratania bytu tak, aby vymáhaná povinnosť mohla byť splnená.

Napriek tomu, že účastníci konania predložili súdu viaceré listiny, smerujúce k plneniu vymáhanej povinnosti, súd nepovažuje za preukázanie oprávnenosť požiadavky povinného vypratať byt obývaný navrhovateľkou v celom rozsahu s tým následkom, že v opačnom prípade je z jeho strany nemožné splniť vymáhanú povinnosť - nič mu napríklad nebránilo vymeniť vchodové dvere alebo prehnitú podlahu. Za takejto situácie, keď povinný

ani neprejavil reálnu snahu vykonať rekonštrukciu v rozsahu v akom je/bol byt vypratany súd obranu povinného vyhodnotil ako nedôvodnú.

K námietke povinného, že oprávnená neodmietla jeho návrh, aby si zabezpečila vykonanie prác sama na jeho náklady súd uvádza, že takýmto konaním nedošlo zo strany oprávnenej k porušeniu žiadnej jej povinnosti a ani k zmene vymáhanej povinnosti - mlčanie resp. nečinnosť oprávnenej nemožno podľa ustálenej judikatúry považovať za jej súhlas. Vo vyjadrení k námietkam povinného naviac oprávnená výslovne uviedla, že s takýmto postupom nesúhlasí.

K námietke povinného, že nemôže splniť vymáhanú povinnosť, pretože nemá kľúče od bytu, kde sa majú rekonštrukčné práce vykonávať súd uvádza, že podľa Protokolu o začatí udržiavacích prác (pravdepodobne zo dňa 7.10.2014, založený v súdnom spise na čl. 77) oprávnená uviedla: „že zabezpečí osobu, ktorá povinnému poskytne súčinnosť za účelom odomknutia a zamknutia bytu + v prípade potreby bude osoba k dispozícii“. Z uvedeného dôvodu súd ani túto námietku povinného nevyhodnotil ako dôvodnú.

K námietke povinného, že oprávnenej ponúkol „náhradný“ byt, ktorý je zrekonštruovaný, súd uvádza, že z tejto ponuky povinného nie je zrejmé, či náklady na ponúknutý náhradný byt sú porovnateľné s nákladmi na byt obývaný oprávnenou, prečo je ponuka nájmu na 1 rok, keď vymáhaná povinnosť má byť uskutočnená v lehote 60 dní a ako sa povinný hodlá vysporiadať s oprávnenou vo vzťahu k nájmu zrekonštruovaného bytu. Prijatie resp. neprijatie tejto ponuky povinného je vyhradené výlučne oprávnenej a prípadný nesúhlas s ponukou nemožno pričítať povinnej bez ďalšieho ako marenie exekúcie, resp. ako neposkytnutie náležitej súčinnosti pri splnení vymáhanej povinnosti.»

V záverečnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015 okresný súd uvádza: „Exekučný titul je formálne a materiálne vykonateľný.

Súd nezistil žiaden zo zákonom ustanovených dôvodov v § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý nastal po vzniku exekučného titulu a ktorý by spôsobil zánik vymáhaného nároku alebo bráni jeho vymáhateľnosti, ani dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Z uvedeného dôvodu súd námietky povinného proti exekúcii zamietol tak, ako je vo výrokovvej časti uznesenia uvedené.“

Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

Odôvodnenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 62 Er 1647/2014 z 26. októbra 2015 podľa názoru ústavného súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky kľúčové argumenty sťažovateľa obsiahnuté v námietkach proti exekúcii (ako i v jeho odvolaní proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou), a to tak zo skutkového i právneho hľadiska. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné a ústavne konformné, pričom spôsob aplikácie dotknutých právnych noriem okresným súdom je podľa jeho názoru zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zo záverov okresného súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení právneho predpisu, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Výklad dotknutej právnej normy zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností účastníkov konania. Závery okresného súdu, pokiaľ ide o zamietnutie námietok sťažovateľa proti exekúcii, nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z hľadiska tejto námietky je zjavne neodôvodnené, a preto aj v tejto časti jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016